

[Lannung.]

det meget værdifuldt, at man nu endelig har sat ind paa dette Felt. Jeg gjorde for mit Vedkommende allerede ved den første midlertidige Lovs Behandling her i Tinget opmærksom paa, at dette vilde blive nødvendigt, hvis denne Lovgivning skulde blive af mere permanent Karakter, og det har da ogsaa vist sig at gaa saadan.

Jeg bemærker ligeledes med Tilfredshed, at der er indført forskellige Forbedringer i det foreliggende Forslag, navnlig Kautelen med Hensyn til Ejers Ret til at opsigge en Lejer for selv at benytte dennes Lejlighed. Det var meget paakrævet at faa den Sikkerhedsbestemmelse, der her er indført; det er et afgjort Fremskridt. Vi var her ved at komme ind i uholdbare Forhold, navnlig i visse Provinsbyer.

Paa samme Maade kan jeg ikke udtale min Glæde over visse andre Bestemmelser. Det gælder f. Eks. Bestemmelsen i § 5 om de saakaldte urolige Lejere, en Bestemmelse, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at advare imod. Vi er jo alle enige om, at urolige Lejere bør man ikke holde Haanden over, men her var allerede de gældende Regler tilstrækkelige. Det, vi er bange for, der kan ske efter denne Ændring af Bestemmelsen, er Misbrug i Forholdet til Lejerne, at man under Paaberaabelse af, at de er urolige, sætter dem ud, medens det i Virkeligheden er andre Hensyn, der gør sig gældende.

Der er i Lovforslaget visse Uklarheder, navnlig f. Eks. med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal: frivillige Overenskomster i bestaaende Lejemaal. Jeg vil helst forstaa Lovforslaget saaledes, at frivillige Overenskomster ogsaa i bestaaende Lejemaal ikke er gyldige herefter, medmindre de faar Kommunalbestyrelsens Godkendelse, og dette er paa lidt længere Sigt et meget vigtigt Spørgsmaal, idet Lejeniveauets Fastlæggelse, som vi jo alle lægger Vægt paa, ellers kan bringes i Fare. Jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Udtalelse om dette Spørgsmaal, om ikke her saa i hvert Fald i det Udvalg, der bliver nedsat til Behandling af Sagen. I Øjeblikket anerkender i hvert Fald Københavns Kommunalbestyrelse — og jeg tror, det i al Almindelighed er saadan — de saakaldte frivillige Overenskomster om Lejeforhøjelser i bestaaende Lejemaal, og det endog med den Virkning, at den følgende Lejer i samme Lejemaal ogsaa kommer til at betale den forhøjede Leje, selv om den er højere, end Lejen var pr. 1. September 1939. Dette Standpunkt har

i alle Tilfælde, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om frivillige Overenskomsters Gyldighed, Støtte i en positiv Udtalelse fra Indenrigsministeriet af 2. September 1941, og ifølge Lovforslagets § 2 synes Følgen heraf at maatte blive, at denne Lejeforhøjelse ogsaa er bindende for næste Lejer, hvad jeg mener er meget beklageligt. Det er saa meget mere uheldigt, som det paa lidt længere Sigt jo kan føre til en Forhøjelse af Huslejeniveauet, som jeg har nævnt, noget, vi formodentlig alle absolut ikke ønsker. Frivillige Overenskomster burde under ingen Omstændigheder binde den næste Lejer, hvis der skal være fuld Konsekvens i den Udtalelse i Bemærkningerne til § 4, der siger, at Lejeren ikke gyldigt kan fraskrive sig Beskyttelse ifølge denne Paragraf, fordi Paragraffens Bestemmelse om Indhentelse af Godkendelse af Lejeforhøjelse „blev fastsat“, som det hedder, „for at hindre en Forhøjelse af Huslejeniveauet og gælder uanset den enkelte Lejers Villighed til at betale en højere Leje,“ — og man knytter saa dertil Bødestemmelserne. Den fulde Konsekvens af det Synspunkt, der her med Rette gøres gældende i Bemærkningerne, burde jo uvægerlig være, at frivillige Overenskomster i bestaaende Lejemaal ogsaa krævede Godkendelse af Kommunalbestyrelserne. Hvis det skulde vise sig, at Ministeren mener, at den nu foreliggende Lov ikke forhindrer denne Lejeforhøjelse uden Godkendelse og Domstolene bagefter i givet Fald følger dette Synspunkt, saa henstiller jeg, at Ministeriet i hvert Fald følger Spørgsmaalet med den største Agtpaaagivenhed, af Hensyn, som jeg sagde, til Huslejeniveauet, og at vi i det mindste næste Gang kommer til at beskæftige os nærmere med dette vigtige Spørgsmaal.

Af Hensyn til dette Spørgsmaal og andre Spørgsmaal, der bedst egner sig til nærmere Drøftelse i et Udvalg, har jeg ønsket en Udvalgsbehandling. Jeg vil gerne tilføje her, at noget større Klarhed i al Almindelighed ved Lovens Affattelse vilde i det hele have været ønskelig, og jeg vil meget understrege, at det er ingenlunde nemmere for os Jurister at faa fuld Klarhed over Rækkevidden af denne Lov, tværtimod, der viser sig maaske for os netop særlig mange Tvivlsspørgsmaal i denne Lovgivning. Jo mere man kender til den, desto flere Tvivlsspørgsmaal bliver man opmærksom paa, og det havde været lykkeligt, hvis man havde undgaaet i hvert Fald nogle af dem ved en noget klarere Affattelse.

Jeg har med stor Interesse læst Folke-